

ELIYHA ALTENA

Voeten op de grond en blik oneindig:
rijzende ster *Elyha Altena*,
Daan uit *Knokke Off*, over acteren,
fantasie en de vraagtekens in een leven.

Fotografie BOB JEUSETTE - *Styling* MARINE GABAUT
Productie JADE DIERCKX - *Tekst* ISABELLE VANDER HEYDE

OP DEZE PAGINA: Varsity jack van gemengd leer LV Lovers met geborduurde kristallen,
geribbelde debardeur van wit katoen, oorbellen, parelketting
LV Dynasty en lage vierkante zonnebril LV Super Vision, LOUIS VUITTON.

“HET *mooie* HET ENE *moment* MOET IK ME ONDERDOMPELEN IN BOOSHEID EN *verdriet*, EN EEN UUR LATER PUUR GELUK UITSTRALEN. ZO’N *emotionele* ROLLERCOASTER KAN *verwarrend* ZIJN EN SOMS BLIJFT EEN *gevoel* HANGEN -ACTEURS ZIJN OOK MAAR MENSEN.”

“Ik heb een manier gevonden om met mijn verleden om te gaan: De Prullenbak en de doos van Het Leven. Wat gebeurd is, is gebeurd, en de moeilijke dingen heb ik gewoon in de prullenbak gestopt. Wat ik wil onthouden en meenemen, stop ik in Het Leven.” Amper tien was hij, toen Eliyha Altena in een kinderdocumentaire zijn bijzondere levensfilosofie uit de doeken deed -en terloops alle volwassen kijkers stil kreeg. Huiselijk geweld en armoede gingen De Prullenbak in, waar een carrière als acteur en de héél grote villa die hij voor zijn moeder zou kopen de doos van Het Leven van een hoopvolle noot voorzag. Het huis in kwestie moest gigantisch zijn, zo gaf hij nog mee, *“want er is veel ruimte nodig voor twee trampolines, en voor mensen die graag bij elkaar willen blijven.”* Opnieuw een traantje bij de kijkers. Twaalf jaar later laat het jongetje van toen TV-kijkend België en Nederland nog steeds niet onberoerd. Toeval of niet: de serie waarmee hij doorbrak, speelt zich grotendeels af in statige villa’s, die meer te verbergen hebben dan een trampoline of twee... Het publiek kent hem als Daan uit Knokke Off: hij geeft er gestalte aan een outsider die verwickeld raakt in een liefdesdriehoek met de rijke tieners Alex en Louise. Dit voorjaar starten de opnames voor het tweede seizoen in Knokke, een plek die hij ook na de uren steeds beter leert kennen. *“Ik kende het niet, maar had naar aanloop van de opnames wel wat rondgevraagd en kreeg de vreemdste verhalen te horen: een stad waar mensen in golfkarretjes rondrijden? Kan toch niet! En jawel, ik was er nog maar net toegekomen, of ik zag de karretjes in kwestie écht voorbij schieten. Het voelde alsof ik in een prachtig fantasiedorpje terecht was gekomen, ver van mijn dagelijkse realiteit. Ik kreeg als half-Surinaamse jongen ook wel eens blikken op straat, al trek ik me daar niets van aan. Een jaar later liggen de zaken helemaal anders: iedereen heeft de serie gezien en herkent ons meteen, dus ik denk dat ik de komende maanden een stuk minder anoniem door Knokke kan lopen tussen twee opnames door.”* Ook in het buitenland is de reeks een succes: onder de naam High Tides gaan de liefdesperikelen van Eliyha en zijn tegenspelers Pommeliën Thijs en Willem De Schryver de wereld rond.

Glitter & glam, de roes van het leven, luxe, maar ook mentale problemen, drank, drugs, moord en stomende scènes volgen elkaar aan een sneltempo op, en dat slaat aan. *“Belgische series zijn erg rauw, van de verbaallijn tot de manier waarop ze gefilmd en gemonteerd worden. Ze zijn heel écht en onverbloemd, met belachelijk goeie cinematografie. Dat rauwe trekt mensen aan en verklaart volgens mij de waardering voor Vlaams-Nederlandse producties. Of ik mijn zinnen op het buitenland zet? Ik werkte in het verleden mee aan engelstalige projecten en dat beviel me ook. Het mooie aan mijn job is de grote diversiteit ervan: er valt zoveel te leren en proberen, en ik sta overal voor open. Een droomrol? Het lijkt me een ingrijpende, maar prachtige uitdaging om ooit iemand met een psychische stoornis te spelen. En, dit klinkt natuurlijk heel cliché, maar wie droomt er niet van een superbeld te spelen? Ken je de animatiefilm Into The Spiderverse met de eerste gekleurde Spiderman, Miles Morales? Die laatste heeft nog steeds geen live action film gekregen, dus Marvel mag altijd komen aankloppen!”*

Eliyha’s voorliefde voor fantasie blijkt ook uit de rest van zijn CV. Hij houdt er naast acteren een bloeiende carrière als stemacteur op na, zowel voor tekenfilms als films. Zootropolis, Paw Patrol, Lost and Found, of recent nog de live-action remake van Avatar: The Last Airbender voor Netflix: wie goed luistert, herkent zijn melodieuze stem om de haverklap. Een stem die hem in het verleden trouwens een finaleplaats in het Junior Songfestival opleverde, net als musicalrollen in Zorro en Amandla Mandela. Jobs die hij als piepjonge knaap combineerde met rollen in films en series als Voetbalvrouwen, Sonny Boy en Silverstar. Acteren, dubben, zingen, muziek schrijven en dansen, het houdt niet op. *“Ik weet ook niet waar die passie vandaan komt, het is er eigenlijk altijd geweest. Als kind deed ik niet anders dan typtjes spelen, mensen imiteren, stemmetjes, mij verkleden en verhalen verzinnen. Ik kon uren met poppen spelen om die verhalen uit te beelden. Eigenlijk was ik toen al films aan het maken, al speelden die zich enkel in mijn hoofd af. Dat verhalende, daar kon ik mijn energie in kwijt. Ik moet nog*

Debardeur in wit katoen, LOUIS VUITTON.
Ketting met hanger Tag groot model in wit goud en diamanten, LOUIS VUITTON FINE JEWELRY.

steeds vaak stoom afblazen: op de set ben ik die persoon die anderen oppept, ook als we op een koude avond in ijskoud water moeten filmen. Ik ben dol op kickboks en fitness: stilzitten is niet mijn ding. Al moet ik wel toegeven dat ik nu zuiniger met mijn energie omga. Door ouder te worden, heb ik een rustiger kant van mezelf ontdekt. Een scène is een optelsom van heel veel kleine details, een tekst die je vanbuiten moet kennen zonder dat te laten blijken, de opmerkingen van de regisseur, het acteurspel van je tegenspelers: best wel uitputtend eigenlijk. Mensen onderschatten ook de emotionele impact van acteren. Voor Knokke Off begon ik bijvoorbeeld de dag met een zware scène waarin ik het personage van Gene Bervoets dood terugvond, om vervolgens een super happy, dolverliefd stuk met Pommeliën te spelen. Het ene moment moest ik me onderdompelen in boosheid en verdriet, en een uur later puur geluk uitstralen. Zo’n emotionele rollercoaster kan verwarrend zijn, vooral als een gevoel soms blijft hangen -acteurs zijn ook maar mensen. Op den duur leer je wel steeds vlotter van de ene naar de andere emotie switchen. En ik weet nu dat ik na een draaidag de tijd moet nemen om te bekomen en mijn personage van me af te schudden. Voor mij gaat dat via contact met het thuisfront, ook als ik ver van huis ben. Ik bel met mijn ouders of game vanop afstand met mijn vrienden: dicht bij de mensen blijven die mij echt kennen, helpt me onthouden dat ik aan het einde van de dag ook maar gewoon Eliyha ben. Weet je, eigenlijk is er een fragiel evenwicht tussen je rol en je ware persoonlijkheid. Ik besef dat ik ergens toch steeds een connectie met mijn personage probeer te maken door hem kleine stukjes van mij te geven. In één van mijn eerste scènes in Knokke Off bijvoorbeeld, wordt Daans familienaam gevraagd en daar heb ik spontaan een variatie op de achternaam van mijn biologische vader op geantwoord. Ook al heb ik na alles wat we meemaakten de naam van mijn moeder aangenomen.”

Terug naar de docu in 2012, wanneer de stoere kleine Eliyha plots met onzekere stem het onderwerp van zijn vader aanhaalt. *“Die plakt tegen de rand van De Prullenbak, want ik weet niet of hij tóch in Het Leven hoort, of in De Prullenbak omdat hij gemeen is geweest. Er is geen middenweg, dus ik zal vroeg of laat toch een antwoord moeten vormen.”* Weinig mensen hebben de kans in gesprek te gaan met hun jongere zelf, ergens kan Eliyha dat nu wel: *“Ik hanteer die dozenfilosofie nog steeds en het werkt heel goed. Is iets belangrijk genoeg en word ik er écht gelukkig van: Het Leven in. En omgekeerd. Maar natuurlijk besef ik met het ouder worden dat sommige problemen gecompliceerder zijn en nu eenmaal niet te sorteren vallen. Je kan je vader wel in De Prullenbak stoppen, maar daarmee wis je het verleden niet uit. Soms moet je zaken onder ogen komen. Een vaderrol zal hij nooit vervullen, maar ik kan hem ook niet volledig afschrijven. Er zijn twee mensen nodig geweest om mij op de wereld te zetten, en hij is er één van. Ik lijk ook op hem en we hebben wel wat gemeen, zoals een passie voor zingen en koken. Hij is mijn link met Suriname en mijn culturele roots. Als hij morgen voor de deur staat, weet ik niet hoe ik zou reageren. Daar kan ik nog steeds geen antwoord op geven, en dat hoeft ook niet: je moet niet alles willen bepalen. Mijn bonusvader is mijn grote voorbeeld. Als ik naar hem kijk, zie ik de man die ik ooit hoop te zijn: hij is er altijd voor ons, hij respecteert mijn moeder, hij werkt en helpt in het huishouden, hij zorgt met veel liefde voor mijn broertje en zusje. Als hij ergens een probleem mee heeft, laat hij dat meteen blijken, en omgekeerd mogen wij altijd bij hem terecht. Ik kan niet beschrijven wat hij voor mij heeft gedaan op een moment waarop ik zo hard een vaderfiguur nodig had.”* Eentje voor Het Leven dus, net als de carrière die ondertussen in de lift zit. De hele grote villa is er nog niet: *En dat is helemaal prima. Sommige kinderromen zijn er om los te laten. Of het nu een groot of een klein huis is, ik kan de hele dag doen wat ik het liefste doe: acteren. Ik ben een gelukkig man.”*